

РЕШЕНИЕ

№ 5541

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова
Христо Минев**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6226** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба вх.№ 1029812/22.06.20г на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С. с проц.представител юрк. Х. против Решение от 10.03.20г по нахд № 19062/18г на СРС, НО, 136ти състав, с което се отменя НП № 22-005308/26.10.18г на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на осн. чл. 415в ал.1 от КТ, за нарушение по чл. 7 т.1 от Наредба № 5/02г, на [фирма]-С. с представляващ Г.К. е наложена имущ.санкция в размер на 100лв.

В кас.жалба се сочи, че решението на СРС е материално незаконосъобразно и неправилно, като се моли за отмяната му и потвърждаване на НП.Сочи се, че НП съдържа всички задъл.реквизити, като нарушението е описано пълно и точно-с посочени дата, място и обстоятелства при извършването му, а дадената правна квалификация е правилна.В съд.заседание юрк.П. поддържа жалбата и сочи, че НП е материално и проц.законосъобразно.Моли и за присъждане на юрк.възнаграждение.

Ответникът- „Ж. У.“-С. с представляващ Г.К., не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от СГП К. изразява становище за неоснователност на кас.жалба и правилност на решението на СРС.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд,

срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от доказателствата по делото. СРС е проверил допустимостта на въззивната жалба, както и НП, респ. АУАН- относно тяхната процесуална и мат.законосъобразност, компетентността на актосъставителя и на АНО и спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Спорът е правен, а не по фактите. Установено е по въззивното дело, че е имало съставен проект на трудов договор от 31.05.18г, сключен между дружеството и ФЛ-А., според който А. следва да се яви на работа на 01.06.18г. На 31.05.18г дружеството подало в ТД на НАП-С. уведомление по чл. 62 ал.5 от КТ за регистрирането на трудовия договор. Той обаче така и не бил подписан между страните по него, респ. А. никога не се е явявал и не е постъпвал на работа. Според АНО, съгл. чл. 63 ал.3 от КТ, в този случай трудовото правоотношение се смята за невъзникнало. На 11.06.18г дружеството изпратило уведомление до ТД на НАП за заличаване на уведомлението от 31.05.18г за регистриране на трудовия договор. Според АНО, дружеството е следвало да подаде второто уведомление в 3дневен срок от датата, на която А. е следвало да се яви на работа/01.06.18г/, т.е. в срок до 04.06.18г, като от 05.06.18г вече е в нарушение/подал уведомлението на 11.06.18г/. Оспорва се извода на СРС, че визираното в НП деяние е несъставомерно от обективна страна, поради което е отменено НП. СРС е приел за установено, че /видно и от НП/, според самия АНО- трудов договор между работодател и работник никога не е бил сключван/договорът не е подписан/. Следователно, според СРС -в случая не е възможно да съществува хипотезата -неявяване на работника на работа в уговорения срок/срок няма уговорен, щом няма трудов договор/, респ. няма как да е извършено нарушение по чл. 7 т.1 от наредба № 5/02г /визираното в НП нарушение/.

К. състав намира, че не е налице хипотезата на чл. 63 ал.3 от КТ/невъзникнало трудово правоотношение/, тъй като тя предполага наличието на връчване по реда на чл. 63 ал.1 на подписан трудов договор, който съгл. чл. 62 ал.1 е сключен в писмена форма. В случая обаче трудов договор няма сключен/не е подписан/, респ. няма задължение за връчване на документи на работника съгл. чл. 63 ал.1 от КТ, респ. не е налице хипотеза на невъзникнало труд.правоотношение, ако работникът не се яви на работа в срока по връчените му документи. Доколкото в случая изобщо не е налице хипотезата на чл. 63 ал.3 от КТ, то няма как деянието да е такова по чл. 7 т.1 от Наредба № 5/02г./тъй като тази норма регламентира нарушение на чл.63 ал.3 от КТ/. Изводът на СРС за несъставомерност на деянието по чл. 7 т.1 от Наредба № 5/02г е правилен. Решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

При този изход на спора, на касатора не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 10.03.20г по нахд № 19062/18г на СРС, НО, 136ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: